

SLAVOJ VLČEK

AKO ŽIJÚ PRINCEZNÉ

VYDALO MEA2000 s.r.o.

© Všetky autorské práva sú vyhradené.

ISBN 978-80-89515-73-8

SLAVOJ VLČEK

AKO ŽIJÚ PRINCEZNÉ

Grafická a technická spolupráca: Labai Emil, Fujas Štefan,

Ličko Michal

Edícia: Mladá Éra Autorov nového tisícročia - / MEA 2000 o. z. /

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0190-5

BRNENIE	4
STUDŇA	9
PRINCEZNÁ KRASAVA	11
ZLATÝ KOČ	20
REMESELNÁ PRINCEZNÁ.....	29
KRÁL ŠKRIATKOV	48
ZÁVES.....	52
ČERT	62
PRAVÁ POPOLUŠKA.....	70
ŠKRIATOK.....	77
TRAJA PRINCOVIA.....	81
HRDÁ PRINCEZNÁ.....	85
ZELENÁ VÍLA.....	89
SVIETNIK	91
ŽENA V POZADÍ.....	94
BITKA	96
DVE MAČKY.....	98
MIZNÚCA PRINCEZNÁ.....	100
ŠŤASTIE.....	102
PRINCEZNÁ RUMELKA.....	104
V LESE	109
SAMÍ PRINCOVIA	112
ČARODEJNÍK.....	116
POPOLUŠKA Z HVIEZD	120
PRINCEZNÁ NORMA.....	122
OBROVSKÁ ŽABA	124
PRINCEZNÁ V LABYRINTE	127
SANTA A SNEHULIAK.....	131

DRAK	133
HÁDKA	140
DVADSAŤ KILOGRAMOV ZELENINY	145
TRI VÍLY	147
ŽABA	149
NEPORIADNA	150
MOR	152
POSLEDNÁ PERLA	154
PLAČÚCI TRPASLÍK	157
ZALÚBENÝ ŠKRIATOK	159
ZLÁ PRINCEZNÁ	161
PRINCEZNÁ V STUDNI	173
ČUDNÝ PORTRÉT	177
ČERT A KÚZELNÍK	179
STROM	185
ABSINT	188
KRÁĽ FÉLIX	192
ČIERNA RUŽA	200
TVÁR V ROSE	202
ÚNIKY	204
KRÁĽOVNÁ	206
KRÁĽOVNÁ STUDNE	208

BRNENIE

Kráľ Ambróz mal trocha zvláštnu vášeň. Ale nik mu ju nemal za zlé. Nikdy totiž túto svoju vášeň nezneužil proti nikomu. Každý sa nad tým iba zhovievavo usmieval. Považovali to skôr za rozmar svojho kráľa. Každý ho mal rád a každý si ho vážil. S každým chcel byť zadobre a doposiaľ sa mu darilo s každým sa dohodnúť. Bol obratným diplomatom a každého vedel uhovoriť tak, že si ten dotyčný myslel, že jeho slová vyšli vlastne z úst toho dotyčného, teda jeho vlastných, a nie z úst kráľa Ambróza. A ešte na tom získal aj to, čo bolo preňho najmilšie, ďalší exemplár brnenia do svojej zbierky brnení. Zbierka brnení bola totiž práve tá jeho vášeň, nad ktorou sa každý iba zhovievavo usmieval. Nikdy totiž nemal žiadne z nich na sebe. Nikdy z nich žiadne nepoužil. Hoci by si mohol obliecť hociktoré z nich, lebo všetky by mu boli bývali sedeli ani uliate.

Dnes však bol smutný. Mal možnosť získať vzácne brnenie, ktoré mu ponúkol kráľ Róbert. Ten však mal zvláštnu podmienku. Pritiahol k hradu kráľa Ambróza. Nie však so svojou družinou, ale s celou dobre vyzbrojenou armádou. Teraz bol ešte vždy pod hradbami a jeho podmienkou bolo, že sa jeho armáda musí utkať v boji s armádou kráľa Ambróza. Nadarmo sa tentoraz snažil kráľ Ambróz presvedčiť kráľa Róberta, že jeho armáda už dávno nebojovala a ju drží iba v rezerve, ak by bolo jeho kráľovstvo ohrozené, lebo práve to od neho očakáva jeho ľud. Dokonca tvrdil, že za takú cenu sa hodlá vzácneho brnenia aj vzdať. Kráľ Róbert bol však neoblomný. Chcel silou-mocou, aby kráľ Ambróz prevzal to brnenie už teraz a nehodlal od svojich požiadaviek odstúpiť, chcel bojovať.

Brnenie však kráľovi Ambrózovi predsa len odovzdal. Skôr nanútil ako odovzdal, ale kráľ Ambróz ho musel prijať. Ak by ho neprijal, vyhrážal sa mu dokonca kráľ Róbert vyhlásením vojny. A tak ho napokon kráľ Ambróz prijal.

Teraz sedel práve pred týmto brnením a vlastne sa rozprával práve s ním. Hovoril:

"Nuž, môj koníček bol doteraz neškodný. Ak niekto chcel za brnenie zaplatiť, dostal to čo požadoval. Ak mi ho dal zadarmo, zobral som ho. Ak ho chcel za niečo vymeniť, spravil som aj taký obchod. Teraz však stojím pred dilemou. Nechcem bojovať. Nechcem ani svojich vojakov hnať do nezmyselnej vojny. Čo však mám spraviť?"

Zrazu pocítil kovovú ruku na svojom pleci. Prekvapene vzhladol. Na brnení sa otvoril otvor na hlave a zrazu k nemu hovorilo práve brnenie kráľa Róberta:

"Kráľ Ambróz, si spravodlivý a statočný a všetci ťa majú radi. Aj všetky brnenia tvojej zbierky. Dovoľ nám, aby sme túto bitku vybojovali za teba."

Chvíľu kráľ Ambróz na to zvláštne brnenie pozeral, ale napokon prikývol.

"Nech je teda tak. Nech je teda po tvojom. Ďakujem."

Ráno vyšiel kráľ Ambróz na hradby.

Vojská kráľa Róberta sa trblietali v plnej zbroji v rannom slnku. Bol pekný slnečný deň. Až teraz z otvorenej brány hradu kráľa Ambróza vypochoovali za veľkého lomozu všetky brnenia, ktoré sa doposiaľ podarilo kráľovi Ambrózovi nazhromaždiť v jeho zbierke. Kráčali v uzavretom šíku a vôbec sa netajili tým, že pochodujú v ústrety vojskám kráľa Róberta.

A zrazu sa to všetko začalo. Prázdne brnenia sa so zbraňami v rukách vrhli na vojská kráľa Róberta. V okamžiku pobili všetkých jeho vojakov. Teraz obkolesili na zemi ležiaceho kráľa Róberta a všetky mali naňho namierené svoje meče. Nechali kráľa Róberta povstať. Utvorili špalier a nechali ho dôjsť v ústrety kráľovi Ambrózovi. Keď sa stretli, kráľ Róbert podvihol oči. Ledva počuteľne povedal:

"Vyhrál si."

Kráľ Ambróz pokrútil hlavou.

"Nie, nevyhrál som, ale ty si naozaj prehral. Všetko."

Podával mu ruku.

"Nehnevám sa za to na teba, ale po druhý raz to radšej neskúšaj."

Kráľ Ambróz sa obrátil a odchádzal. Brnenia vyprevadili kráľa Róberta na bojisko. Až tam ho opustili.

Keď kráľ Ambróz dospel do svojej siene, kde mal svoju zbierku brnení, už opäť tam boli všetky. Ako predtým.

Až na jedno. Bolo tam aj brnenie od kráľa Róberta.

To stálo na zvláštnom, vyvýšenom čestnom mieste.

STUDŇA

Ten hrad tým bol známy široko-d'aleko. Každý to vedel a každý to využíval, a bol zvedavý, čo mu prichystal osud. A každý si vážil toho, čo sa dozvedel a bral to za bernú mincu. Nik o tom nikdy nepochyboval, lebo každý vedel, že to čo tam uvidí sa vždy naplní. A snáď práve preto to bolo síce malé kráľovstvo, ale bolo to kráľovstvo šťastných ľudí. Každý sa totiž mohol dozvedieť, čo ho kedy čaká. Na tom hrade bola totiž studňa. Nik z nej nikdy nenaberal vodu, hoci bola priam priezračná a krištáľovo čistá. Ale nik ju ani nikdy ničím nesčerial. Každý veril a aj vedel, že sa z nej môže dozvedieť svoj osud, že sa z nej môže dozvedieť, čo ho čaká a čo ho neminie. Tej noci však dorazil na hrad princ Edvard. Nemal rád veselých ľudí a najradšej mal škodoradosť. Ak mohol hocičo komukoľvek pokaziť, z čoho sa tento tešil a radoval, bolo to jeho najväčšie potešenie. Nik ho nemal rád a každý sa mu radšej oblúkom vyhýbal. Vedel, že aj on sa musí ísť pozrieť do tej studne.

Aj on chcel kadečo vedieť, čo mu nik nechcel prezradiť, lebo každý poznal jeho radosť z toho, keď druhým mohol škodiť a robiť zle. Princ Edvard však nechcel, aby ho niekto pri tej studni videl. Ešte ten deň sa totiž všetkým na verejnosti vysmieval, kto verili na túto studňu, že im môže odhaliť tajomstvo šťastia a radosti ich životov. Chvíľu otáľal. Dorazil síce ku studni, ale chcel si byť naprosto istý, že ho tu nik neuvidí. Ešte raz sa rozhladol. Nikde nik nebol. Až teraz sa naklonil do studne. Pozeral sám na seba. Ležal na dne akejsi studne. Bola vyprahnutá a už dávno v nej nebola voda. Bol mŕtvy. A zrazu vedel, že zomrel od smädu. Naklonil sa ešte viac do studne, aby rozoznal ešte väčšie detaily. A zrazu sa rútil do studne. Ešte pri páde si uvedomoval, že v studni sa netrbliece voda. Ešte pri páde si uvedomoval, že na jej dne je iba horúci vyprahnutý piesok. Dopadol. Zúfalo hrabal okolo seba. Bol smädný. Nikde však nebolo nič. Okrem horúceho vyprahnutého piesku. Posledné, čo mu prebehlo mysl'ou bolo:

"Pýcha predchádza pád."

Ale bolo už neskoro. Skonal.

PRINCEZNÁ KRASAVA

Princ Radomír sa zaľúbil. Pri poľovačke voľajako zablúdil a teraz sa nachádzal v akomsi kaštieli. Či skôr v hrade. Nechcel sa sem votrieť. Vedel však, že je ešte pomerne skoro. Bol hladný, ale nemal odvahu niekoho požiadať o jedlo. Vedel, že je len ráno a zrejme tu ešte všetci spali. Nikde nikoho totiž nevidel.

Podišiel na nádvorie a tam zbadal studňu aj s verpálom a vedrom. Rozhodol sa teda, že sa aspoň napije.

Nebol si istý, že tam bola, keď vošiel na nádvorie, ale teraz stála pri studni nádherná dievčina. Jeho srdce zrazu poskočilo a zdalo sa mu, že mu bije až kdesi v hrdle.

Nezastal, ale jeho kroky sa predsa len spomalili. Keď sa ocitol pri studni, poklonil sa a, ledva hľadajúc slová, povedal:

"Neviem kto si spanilá dievčina, ale pri poľovačke som zablúdil a ocitol som sa tu. Som princ Radomír, ale teba

som ešte nikdy nevidel. Smiem ťa poprosiť, aby si mi podala trocha vody, alebo si ju môžem nabrať sám a ponúknuť ňou teba?"

Dievča sa zasmialo.

"Nuž, ako sa ti uráči. Obidvoje je možné. Som princezná Krasava." - ľúbezne sa naňho usmiala.

Princ Radomír sa opäť poklonil, lebo sám zrazu nevedel, ako by sa mal zachovať.

"Princezná Krasava? Jakživ som to meno nepočul. Tu nikde žiadna taká princezná nie je. Aspoň nie v našom kráľovstve."

"A si si istý, princ Radomír, že si ešte vo vašom kráľovstve?"

"Nuž... totiž... myslím, že áno. Ale, aj keby som nebol..." - konečne sa našiel a hneď sa aj vynašiel.

"Poznám všetky okolité princezné, lebo moji rodičia mi snád' už všetky ponúkali za nevesty, ale ja som si nevybral žiadnu. Jedna je škaredá, druhá sprostá, tretia namyslená, alebo aj to všetko dokopy. Skrátka každá mala nejakú tú chybičku."

"A nehľadal si zámerne tie chybičky na tých princeznách?"

"Nie.. to nie... Ale... s tebou je to akosi iné. Hoci som ťa nikdy predtým nevidel a ani o tebe nepočul, mám dojem, že ťa poznám už od malička a cítim sa v tvojej spoločnosti príjemne."

Tvár princeznej Krasavy sa zasmušila.

"Nuž, len aby si neľutoval. Nie je vždy všetko zlato, čo sa trbliece. A čo keď som len prelud, len mámenie tvojich umorených zmyslov?"

Princ Radomír na ňu pozrel.

"Nuž, trmácal som sa celý včerajší deň a celú noc týmito hvozdami a musím priznať, že trocha unavený som, ale na druhej strane musím priznať, že si sa mi na prvý pohľad zapáčila. Myslím si, že som konečne našiel tú, ktorú hľadá. A bez dohadzovačiek mojich rodičov."

Princeznina tvár bola teraz ešte zasmušilejšia.

"Môžem popýtať tvojich rodičov o ruku?" - dychtivo zo seba vyrazil princ Radomír.

Princezná sa mykla. Rýchlym pohľadom prebehla princovu úprimnú tvár.

"Nuž... aby si sa nesklamal."

"Nesklamal? Nepáčim sa ti snád?"

Princezná Krasava prikývla.

"Nuž, v tom to nie je. Páčiť sa mi páčiš, hoci o tebe ani ja nič neviem, ale to bude preto, že z nášho kaštieľa nikdy nevychádzam. Nemôžem."

"Nemôžeš? Prečo?" - pýtal sa naivne a zároveň zvedavo princ.

Princezná Krasava zavrtela hlavou.

"To ti nemôžem a ani nesmiem povedať. Je to tajomstvo tohto hradu. A práve pre toto tajomstvo je ukrytý pred zrakmi všetkých. Nik sem nikdy nezavíta. Hvezdy sú hlboké a dá sa v nich ľahko zablúdiť. Napokon sa to stalo aj tebe. Ale bolo by azda lepšie, ak by si odišiel a na nič viac sa nepýtal."

"To nemôžem." - oponoval jej princ Radomír.

A zrazu povedal pevne a odhodlane:

"Keď som ťa konečne našiel, tak ťa už nechcem opustiť."

"Budeš toho ľutovať."

"Prečo? Spočívaj snád' na tomto hrade nejaká kliatba?"

Princezná Krasava sa opatrne rozhládla. Až potom prikývla.

"A ako sa jej dá odpomôcť? Ako sa tá kliatba dá zrušiť?"

"Láskou."

Princ Radomír na ňu nechápavo pozeral. Napokon zo seba vypravil:

"Láskou? Ale ako sa dá kliatba zrušiť, ak ma chceš zapudiť a ja som už teraz k tebe zahorel láskou?"

Princezná Krasava sklopila zraky a hlavu. Zapýrila sa, ale nechcela, aby to princ Radomír zbadal.

Napokon, po hodnej chvíli, počas ktorej obidvaja mlčali, podvihla hlavu. Teraz sa tvárila nesmierne vážne.

Predniesla:

"Princ Radomír, ak si chceš vo svojej mysli zachovať môj obraz taký, akú si ma po prvý raz zbadal, odíď."

Poludnie sa kvapne blíži a môže sa stať niečo, čo by ťa nemilo prekvapilo."

Princ Radomír sa zrazu cítil malátny a nesmierne unavený. Ospalo vyhlásil:

"Nuž, ak si to želaš odídem, ale neviem kde sa podejem. Zrazu sa mi totiž zdá, že som naozaj unavený."

"Ako si želaš princ Radomír, ale ako som ti už povedala, budeš svoje rozhodnutie ľutovať. Nasleduj ma teda."

Princ Radomír ju nasledoval. Uviedla ho do nádhernej izby. Princ padol ani podťatý na posteľ s nebesami. Ani vyzliecť sa nestihol. Princezná Krasava ho zľahka pobozkala na pery a odchádzala. Ešte v dverách zastala. Obzrela sa a vzdychla. Princ Radomír sa jej páčil.

Princ Radomír sám nevedel, ako dlho spal. Keď sa však zobudil, na stolíku pri jeho lôži bolo niekoľko mís a tanierov a po celej izbe rozvoniavalo akési dobré jedlo.

Princ sa posadil na posteli. Prekvapene pozrel na stoličku, cez ktorú bola prevesená jeho poľovnícka kamizola. Vyčistená. A starostlivo poskladaná.

Obliekol sa. Práve chcel zasadnúť ku stolu, aby začal s jedlom, lebo po spánku mu predsa len poriadne vyhladlo, keď sa odo dverí ozvalo:

"Dobrá chuť. A mňa ku stolu nepozveš, princ Radomír?"

Ten hlas mu znel povedome, ale tú ženu nepoznal.

"Kto si? Ty vieš, že ja som princ Radomír, ale ja neviem, kto si ty."

"Keď som ti podávala vodu pri našej studni, tak som sa ti predstavila."

"Princezná... Krasava? Ale... teraz si... nejaká staršia."

"To som. Nuž, keďže si spal ako dudok a nič ťa neprebudilo, mal si šťastie. Mnohí v tej posteli zaspali a už sa nikdy nezobudili. Zomreli. Ty si bol však našťastie taký unavený, že si sa naozaj zobudil a nič ťa nezobudilo zavčasu. Alebo možno lepšie povedané: priskoro."

"Tomu nerozumiem." - zakrútil hlavou princ Radomír.

"Porozumieš. Ale musím začať pekne od začiatku.

Kedysi dávno kráľ Radovan bol veľmi dobrým priateľom kráľa elfov, Radana. Potom sa ale povadili. Pre takú maličkosť. Obidvaja o sebe tvrdili, že vládnu nad všetkým. Kráľ Radovan tvrdil, že vládne aj ríši elfov a Radan zasa, že vládne aj ríši kráľa Radovana.

Každý z nich dal do stávky svoju ženu. Súťažili vo všetkom možnom a stále nik z nich nebol víťazom. Až napokon sa stavili, že jeden druhému zničí jeho nesmrteľnosť a učiní z toho druhého obyčajného smrteľníka. Kráľ Radovan nemal nikdy pred nikým žiadne tajomstvá a každý vedel, v čom spočíva jeho nesmrteľnosť. Spočívala v láske k jeho žene, kráľovnej Libuši. Ak by sa len raz obzrel za inou ženou, alebo by ju zapudil, bol by smrteľníkom. Kráľ Radovan však nevedel, že aj Radan ľúbi jeho ženu viac ako svoju vlastnú. Ja som tá kráľovná Libuša. Radan ma prilákal k sebe a začal mi vyznávať lásku. Kráľ Radovan nevedel, že práve toto má za lubom, a tak prehral. Kráľ Radovan zomrel krátko nato ako obyčajný smrteľník. Radanove prekliatie však spočíva v tom, že od polnoci do obeda som princezná Krasava a od obeda do polnoci kráľovná Libuša. Z toho prekliatia ma mohol vyslobodiť iba človek, ktorý prespí v Radovanovej posteli a nezobudí sa, keď ho bude Radan volať, aby sa zobudil. Ten človek sa však musel zaľúbiť aj do princeznej Krasavy, lebo nad tou vlastne Radan nemal moc. A to všetko si ty dokázal ."

V izbe sa zablyso. Princ Radomír si zaclonil oči.

V dverách teraz stála princezná Krasava.

"A to všetko si ty dokázal. Teraz už som tvoja."

Princ Radomír k nej vykročil. Keď sa stretli, dlho si hľadeli do očí.

"Teraz už ťa nedám nikomu." - vyhlásil princ Radomír.

Až potom splynuli ich pery v oddanom bozku.

ZLATÝ KOČ

Princezná Eulália mala vždy smolu. Nikdy ju nikde nechceli zobrat'. Jej macocha mala ešte dve dcéry. Tie brali vždy všade. Či už na nákupy alebo zábavy či plesy. Ale princezná Eulália musela vždy iba všetko nachystať a keď sa už začala tešiť, že pôjde s nimi, macocha jej povedala, že niekto musí aj strážiť kaštieľ, aby ich niekto nevykradol. Hoci sa to ešte nikdy nestalo. A ako náhle macocha a jej obidve nevlastné sestry odišli, zámok osirel. Nik v ňom nebol. Mohla sa po ňom prechádzať, koľko len chcela. Nemala otca. Padol kdesi ďaleko na bojisku, keď išiel na pomoc jednému spriatelnenému kráľovi. Mamu vlastne ani len nepoznala. Vychovávala ju macocha, lebo jej matka zomrela krátko po tom, čo sa narodila a vlastne si ju ani len nepamätala. Bola skromná a hoci sa vždy tešila, že raz pôjde aj ona na nejaký bál, vždy sa musela uspokojiť len s tým, ako to jej macocha a obidve sestry vyličili.